

Chương 12

TÔI NHẢY PHÓC RA KHỎI GIUỜNG. Cả khu nhà nghỉ đang xôn xao lên trước cái tin này. Người ta tụ tập với nhau thành từng nhóm nhỏ trong đại sảnh. Những người nhà tìm nhau. Một vài cuộc đối thoại được thực hiện với những lời thì thầm sợ hãi; nhiều câu đủ to để nghe lỏm. Tôi chặn vài người lại, cố gắng tìm hiểu câu chuyện. Mỗi người lại có một phiên bản khác nhau về những gì đã xảy ra, thậm chí một vài người còn không chịu dừng lại nói chuyện. Họ hối hả đi qua, hoặc tìm kiếm người thân, hoặc chuẩn bị rời khu nghỉ dưỡng, tự thuyết phục mình rằng có một nơi an toàn hơn đâu đó.

Thất vọng vì những câu chuyện khác nhau, cuối cùng tôi - miễn cưỡng - biết rằng mình phải tìm tới một trong hai nguồn thông tin chính xác. Mẹ tôi hoặc Dimitri. Dễ như tung đồng xu. Tôi thực sự không vui vẻ gì lắm với cả hai người này. Tôi tự tranh luận trong chốc lát rồi quyết định chọn mẹ, khi thấy bà không quá quan tâm tới Tasha Ozer.

Cánh cửa dẫn tới phòng mẹ tôi khép hờ, và khi tôi cùng Lissa bước vào, một kiểu tổng hành dinh tạm thời đã được thiết lập ở đây. Rất nhiều giám hộ đi lại như con thoi, ra ra vào vào và thảo luận chiến lược. Một vài người nhìn chúng tôi kì lạ, nhưng không ai dừng lại để chất vấn. Lissa và tôi ngồi vào một chiếc ghế sofa nhỏ lắng nghe cuộc nói chuyện của mẹ tôi.

Bà đứng với một nhóm giám hộ, trong đó có Dimitri. Không thể tránh được anh. Đôi mắt nâu của anh liếc về phía tôi và tôi ngoảnh đi. Tôi không muốn phải đối mặt với tình cảm rắc rối dành cho anh. Rất nhanh, hai đứa tôi nắm rõ được chi tiết. Tám Moroi đã bị giết cùng với năm giám hộ. Ba Moroi khác biến mất, hoặc chết, hoặc bị biến thành Strigoi. Vụ tấn công không thực sự xảy ra ở đây, nó diễn ra ở đâu đó phía bắc California. Dù sao, một tấn bi kịch như thế này không thể không xáo trộn thế giới Moroi, và vì lí do nào đó, hai bang cách xa nhau bỗng trở nên quá gần. Mọi người đang kinh

hoảng và tôi nhận ra điều gì thực sự khiến vụ tấn công này trở nên đáng chú ý. “Chắc chắn phải nhiều hơn lần trước,” mẹ tôi nói.

“Nhiều hơn?” một trong những giám hộ kêu lên. “Nhóm trước còn chưa từng thấy. Tôi vẫn không thể tin được chín Strigoi hợp tác với nhau - bà muốn tôi tin rằng chúng đã tìm cách làm việc có tổ chức hơn nữa sao?”

“Phải,” mẹ tôi đáp.

“Có dấu hiệu nào của con người không?” người khác hỏi.

Mẹ tôi ngáp ngừng rồi đáp: “Có. Những vòng pháp thuật bị phá hủy. Theo cách thức nó diễn ra... hoàn toàn giống như vụ tấn công gia đình Badica.”

Giọng Janine cứng cỏi, nhưng vẫn ẩn chứa chút mệt mỏi. Không phải sự mệt mỏi thể xác, mà là sự kiệt sức về mặt tinh thần, tôi nhận ra. Căng thẳng và đau khổ về những điều họ đang nói tới. Tôi vẫn luôn nghĩ mẹ là một cỗ máy giết chóc vô cảm, nhưng rõ ràng nó vẫn rất khó với bà. Đó là một vấn đề khó khăn và xấu xí khi thảo luận tới - nhưng cùng lúc đó, bà đảm đương nó không ngần ngại. Đó là trách nhiệm của bà.

Một cục nghẹn xuất hiện trong họng tôi nhưng tôi nuốt vội. Con người. Giống hết vụ tấn công nhà Badica. Kể từ lúc vụ thảm sát diễn ra, chúng tôi đã mở rộng phân tích sự kì lạ khi một nhóm lớn Strigoi tập hợp lại và liên kết với con người. Chúng tôi đã nói những câu mơ hồ kiểu “nếu có chuyện như thế này tiếp diễn...” Nhưng không ai nói chuyện nghiêm túc về nhóm này - những kẻ giết người trong vụ Badica - lại tiếp tục làm thế. Một lần có thể chỉ là ăn may - một nhóm Strigoi vô tình tập hợp và hấp tấp tiến hành cuộc đột kích. Thật kinh khủng, nhưng giờ chúng tôi phải loại trừ nó.

Còn bây giờ... bây giờ có vẻ như đám Strigoi đó không phải xuất hiện ngẫu nhiên nữa. Chúng đã tập hợp có mục đích, sử dụng con người theo chiến lược, và tiếp tục tấn công. Chúng tôi đã có một đầu mối: bọn Strigoi đang tìm kiếm những nhóm con mồi lớn. Giết chóc hàng loạt. Chúng tôi không thể tin tưởng vào sự bảo vệ của những vòng pháp thuật nữa. Chúng tôi cũng không thể tin tưởng ánh sáng nữa. Con người có thể đi lại giữa ban ngày, trinh sát và ngấm ngầm phá hoại. Ánh sáng không còn an toàn nữa.

Tôi nhớ lại những điều mình nói với Dimitri tại căn nhà của dòng họ Badica:
Điều này thay đổi mọi thứ, đúng không?

Mẹ tôi lật mấy tờ giấy trên bảng kẹp. “Người ta chưa có các chi tiết chính thức, nhưng số lượng Strigoi giống như vụ Badica không thể thực hiện được chuyện này. Không có ai trong gia đình Drozdov hay giám hộ thoát chết. Với năm giám hộ, bảy Strigoi có thể - dù tạm thời - để lọt một nạn nhân nào đó. Chúng ta đang thấy chín hoặc mười tên, có lẽ thế.”

“Janine nói đúng,” Dimitri nói. “Nếu nhìn vào hiện trường ta sẽ thấy... nó quá rộng. Bảy tên không thể bao quát hết được.”

Gia đình Drozdov là một trong mười hai gia đình hoàng tộc. Họ đông đảo và giàu có, không như gia tộc hấp hối của Lissa. Họ có rất nhiều thành viên gia tộc gấp nơi, nhưng rõ ràng một trận tấn công như thế này vẫn quá khủng khiếp. Hơn nữa, có điều gì đó vẫn đang làm tôi băn khoăn. Có điều gì đó tôi nên nhớ ra... điều gì đó về gia đình Drozdov.

Khi một phần tâm trí tôi vẫn đang loay hoay với ý nghĩ lơ mơ nọ, tôi vẫn say sưa theo dõi mẹ tôi. Tôi đã từng nghe bà kể chuyện. Tôi đã từng thấy và *cảm nhận* bà chiến đấu. Nhưng thực sự, quả thật, tôi chưa bao giờ thấy bà hành động trong một tình huống ngoài đời thực. Bà thể hiện sự kiểm chế vững vàng như mọi khi, nhưng ở đây, tôi thấy

nó cần thiết đến thế nào. Tình huống này có thể gây ra hoảng loạn. Ngay cả trong các giám hộ, tôi cũng thấy một vài người kích động đến mức dễ làm việc liều lĩnh. Mẹ tôi là tiếng nói dẫn đường, nhắc nhở họ phải tập trung và tiếp cận tình huống đầy đủ. Sự bình tĩnh của bà yên ủi mọi người; sự mạnh mẽ của bà khiến họ vững tâm. Chính nó, tôi nhận ra, là cách hành xử của một lãnh đạo.

Dimitri cũng bình tĩnh như mẹ, nhưng anh để bà điều khiển mọi thứ. Đôi khi tôi phải tự nhắc mình rằng anh khá trẻ so với các giám hộ. Họ bàn luận thêm về vụ tấn công, về việc gia đình Drozdov đang mở một bữa tiệc Giáng sinh muộn khi bị đánh úp.

“Đầu tiên là Badica, sau là Drozdov,” một giám hộ lầm bầm. “Chúng đang săn đuổi những gia đình hoàng tộc.”

“Chúng đang săn đuổi Moroi,” Dimitri nói thẳng. “Hoàng tộc. Không hoàng tộc. Chẳng có gì khác.”

Hoàng tộc. Không hoàng tộc. Đột nhiên tôi nghĩ ra tại sao cái họ Drozdov lại quan trọng. Bản năng tự nhiên muốn tôi nhảy ra và đặt câu hỏi, nhưng tôi kìm lại. Đây là chuyện nghiêm trọng. Không có thời gian cho cách cư xử không lí trí. Tôi muốn mạnh mẽ như mẹ và Dimitri, vì thế tôi chờ cho tới lúc cuộc thảo luận kết thúc.

Khi họ bắt đầu tản ra, tôi nhảy khỏi ghế và chạy tới chỗ mẹ.

“Rose,” mẹ tôi ngạc nhiên. Như ở trong lớp của thầy Stan, bà không để ý thấy tôi trong phòng. “Con làm gì ở đây?”

Một câu hỏi ngớ ngẩn, tôi không định trả lời. Bà nghĩ tôi ở đây làm gì? Đây là một trong những sự kiện lớn nhất trong thế giới Moroi.

Tôi chỉ vào bảng tài liệu. “Có ai khác bị giết?”

Sự bức dọc hằn lên trán mẹ. “Gia đình Drozdov.”

“Nhưng còn ai nữa?”

“Rose, chúng ta không có thời gian—”

“Họ có người làm, đúng không? Dimitri nói những người không thuộc hoàng tộc. Họ là ai?” Tôi lại bắt gặp sự mệt mỏi trong mắt Janine. Bà thấy nặng nề trước những cái chết. “Ta không biết hết tên.” Lật qua vài trang, bà giở tờ giấy trước mặt tôi. “Đây.”

Tôi nhìn danh sách. Tim tôi nặng hẫng.

“Được rồi,” tôi bảo bà. “Cảm ơn mẹ.”

Lissa và tôi để mọi người làm việc của mình. Tôi ước gì mình có thể giúp đỡ, nhưng những giám hộ làm việc trơn tru và hiệu quả, họ không cần các học viên tập sự giúp đỡ.

“Thế là sao?” Lissa hỏi, khi chúng tôi trở về khu nhà nghỉ chính.

“Người làm trong gia đình Drozdov,” tôi nói. “Mẹ của Mia làm việc cho họ...” Lissa nín thở. “Và?”

Tôi thờ dài. “Tên bà ấy có trong danh sách.”

“Chúa ơi,” Lissa dừng bước. Cô nhìn vào không trung, cố giấu nước mắt. “Chúa ơi,” cô nhắc lại.

Tôi đi tới trước, đặt lên vai cô. Lissa đang run rẩy.

“Không sao đâu,” tôi nói. Nỗi sợ hãi của cô dâng thành từng đợt sóng, một nỗi sợ hãi câm lặng. Choáng váng. “Mọi chuyện sẽ ổn cả thôi.”

“Cậu đã nghe họ nói,” Lissa nói. “Có một băng Strigoi đang tổ chức tấn công chúng ta! Bao nhiêu tên? Chúng có tới đây không?”

“Không,” tôi quả quyết. Tôi không có chứng cứ nào, tất nhiên.

“Chúng ta an toàn ở đây.” “Tôi nghiệp Mia...”

Tôi chẳng thể nói được gì. Tôi nghĩ Mia chỉ là một con khốn, nhưng tôi không muốn chuyện này xảy ra với bất kì ai, cho dù là kẻ thù tồi tệ nhất - chính là nó. Tôi lập tức đánh chính suy nghĩ. Mia không phải kẻ thù tồi tệ nhất của tôi.

Tôi không thể rời khỏi Lissa suốt cả ngày hôm ấy. Tôi biết không có tên Strigoi nào lẩn lút trong khu nhà nghỉ, nhưng bản năng bảo vệ quá mạnh mẽ. Các giám hộ bảo vệ Moroi của mình. Giống như mọi khi, tôi lo cô hoảng loạn và buồn rầu, vì thế tôi tìm mọi cách rũ bỏ cảm xúc đó.

Các giám hộ khác cũng tìm cách trấn an các Moroi. Họ không đi bên cạnh Moroi, nhưng họ siết chặt an ninh khu nhà nghỉ và liên lạc thường xuyên với các giám hộ tại hiện trường vụ tấn công. Tin tức truyền về thường xuyên với những chi tiết đáng sợ, cũng như dấu vết băng nhóm Strigoi gây án. Rất ít thông tin được chia sẻ với học viên, đương nhiên.

Trong khi các giám hộ cố gắng hết sức, các Moroi cũng làm - thật không may - hết sức: *nói chuyện*.

Với quá nhiều hoàng thân quốc thích và các Moroi quan trọng khác, đêm đó một cuộc họp được tổ chức để bàn về những chuyện đã xảy ra và những gì phải làm trong tương lai. Không có quyết định chính thức nào được đưa ra, các Moroi có nữ hoàng và một hội đồng lãnh đạo ở nơi khác để ra quyết định kiểu này. Nhưng tất cả đều biết, những quan điểm tập hợp ở đây có thể dẫn tới yêu cầu dây chuyền với phía trên. Sự an toàn của chúng tôi có thể phụ thuộc rất lớn vào những gì được thảo luận trong cuộc họp này.

Nó được tổ chức trong một đại sảnh mênh mông của khu nhà nghỉ, một căn phòng với dãy ghế vòng cung và rất nhiều chỗ ngồi. Mặc dù không gian đậm tính chất công việc, vẫn có thể nhận ra căn phòng được thiết kế cho những dịp khác hẳn một cuộc họp về thăm sát

và tự vệ. Các tấm thảm bằng nhung khoe những hình thêu hoa cầu kì màu bạc và đen. Ghế ngồi làm từ gỗ đen đánh bóng với lưng dựa cao, rõ ràng dành cho các buổi tiệc tuyệt diệu. Các bức vẽ Moroi hoàng tộc quá cổ từ lâu treo trên tường. Tôi liếc nhìn một nữ hoàng mình không biết tên. Bà mặc một bộ váy lồi mốt - quá nặng nề điem dứa theo cảm nhận của tôi - và có mái tóc màu nhạt như Lissa.

Một vài người tôi không quen chịu trách nhiệm điều khiển cuộc họp đứng trên bục. Đa số các Moroi hoàng tộc tập trung ở phía trước. Những người khác, bao gồm cả học sinh, ngồi ở bất kì chỗ nào có thể. Christian và Mason thấy tôi cùng Lissa trong lúc tìm chỗ ngồi, khi chúng tôi định ngồi phía sau, Lissa lắc đầu.

“Tớ sẽ ngồi phía trước.”

Ba đứa chúng tôi nhìn cô. Tôi quá ngạc nhiên nên không thể thăm dò tư tưởng cô ấy. “Nhìn kia.” Cô chỉ. “Các Moroi hoàng gia ngồi đằng kia, theo gia đình.”

Đúng thế. Các thành viên trong cùng gia tộc tụ tập với nhau: Badica, Ivashkov, Zeklos,... Tasha cũng ngồi đó, nhưng một mình. Christian là người duy nhất thuộc gia đình Ozeră ở đây. “Tớ phải lên đó,” Lissa nói.

“Không ai mong cậu ở đó,” tôi nói.

“Tớ phải đại diện cho gia đình Dragomir.”

Christian chế giễu. “Chỉ là một mớ chuyện nhằm nhĩ về hoàng tộc.”

Khuôn mặt Lissa thể hiện sự quyết tâm. “Tớ phải lên đó.”

Tôi mở giác quan để thấy được cảm nhận của Lissa và thích thú với những gì tôi biết được. Cô đã dành cả ngày im lặng và sợ hãi, như khi được nghe về mẹ của Mia. Nỗi sợ hãi ấy vẫn còn trong Lissa. Nhưng nó đã bị át đi bởi một niềm tin kiên định và quyết tâm vững chắc. Cô nhận ra mình là một trong những Moroi cai trị, và khi ý nghĩ về băng đảng Strigoi lang thang làm cô lo sợ, cô muốn gánh lấy phần việc của mình.

“Cậu nên làm thế,” tôi nói nhẹ nhàng. Tôi cũng thích ý tưởng Lissa thách thức Christian. Lissa nhìn tôi mỉm cười. Cô biết tôi cảm thấy gì. Một lúc sau, cô quay về phía Christian. “Anh nên ngồi cùng cô anh.”

Christian mở miệng định phản đối. Nếu không phải trong tình huống tồi tệ này, thì việc Lissa yêu cầu cậu ta có thể rất ngộ. Christian lúc nào cũng bướng bỉnh và khó tính, những người cố gắng ép buộc cậu ta đều không thành công. Nhìn mặt Christian, tôi thấy cậu ta cũng nhận ra điều tương tự như tôi vừa nhận ra ở Lissa. Cậu ta cũng thích thú khi thấy Lissa mạnh mẽ. Christian mím môi nhăn nhó.

“Được rồi.” Christian nắm tay Lissa, và hai người họ đi về hàng ghế phía trước. Tôi cùng Mason ngồi xuống. Trước khi cuộc họp bắt đầu, Dimitri tới ngồi cạnh tôi, tóc buộc sau gáy và áo khoác da quấn quanh người. Tôi nhìn anh ngạc nhiên nhưng

không nói gì. Có ít giám hộ trong cuộc họp này, đa phần đều đang bận rộn với việc quản trị rủi ro. Thật dễ nhận ra. Tôi ở đây, mắc kẹt giữa hai người đàn ông của mình.

Cuộc họp bắt đầu ngay sau đó. Mọi người hào hứng nói về ý tưởng các Moroi nên được cứu rỗi ra sao, nhưng rốt cuộc, có hai thuyết gây chú ý nhất.

“Giải pháp ở ngay bên chúng ta” một hoàng thân nói, khi được phép lên tiếng. Ông ta đứng bên ghế và nhìn quanh phòng. “Ở đây. Ở những nơi như khu nghỉ này. Và ở Học viện Thánh Vladimir. Chúng ta gửi con cái tới những nơi an toàn, những nơi chúng được bảo vệ theo số lượng và được canh gác dễ dàng hơn. Hãy nhìn xem chúng ta ở đây bao nhiêu người, người lớn và trẻ em đang sống. Tại sao chúng ta không sống như thế này mãi mãi?”

“Rất nhiều người trong chúng ta đã làm thế,” ai đó phản bác.

Người đàn ông phẩy tay. “Một hai gia đình rải rác. Hay một thành phố với số Moroi đông đúc. Nhưng những Moroi đó vẫn bị phân tán. Đa số đều không đóng góp chung tài nguyên - giám hộ, pháp thuật. Nếu chúng ta có thể làm theo mô hình này...” Ông ta vung tay lên. “... chúng ta sẽ không bao giờ phải lo lắng về Strigoi nữa.”

“Và Moroi sẽ chẳng bao giờ tiếp xúc được với phần còn lại của thế giới,” tôi lầm bầm. “Ồ, nhưng khi con người phát hiện ra cả một thành phố ma cà rồng phát triển giữa chốn hoang dã, chúng ta sẽ được tiếp xúc *rất nhiều* với họ.”

Một thuyết khác nói về bảo vệ các Moroi đỡ tốn kém hơn nhưng ảnh hưởng nhiều tới cá nhân hơn - đặc biệt là với tôi.

“*Vấn* đề chỉ đơn giản là chúng ta không có đủ giám hộ.” Người chủ trương kế hoạch này là một phụ nữ thuộc gia tộc Szelsky. “Vì thế, câu trả lời rất đơn giản: *tìm thêm*. Gia đình Drozdov có năm giám hộ, như thế là không đủ. Chỉ mỗi sáu người bảo vệ cả tá Moroi! Thật không thể chấp nhận được. Chẳng có gì ngạc nhiên khi chuyện này cứ tiếp diễn.”

“Bà định đề xuất lấy thêm giám hộ ở đâu?” người bảo vệ quan điểm tập hợp các Moroi lại với nhau lên tiếng. “Họ là một nguồn tài nguyên hữu hạn.”

Bà ta chỉ vào chỗ tôi và các học viên tập sự khác đang ngồi. “Chúng ta đã có khá nhiều. Tôi đã theo dõi họ luyện tập. Họ rất tài năng. Tại sao chúng ta phải chờ tới lúc họ mười tám? Nếu thúc đẩy chương trình đào tạo và chú ý tới huấn luyện đối kháng hơn là học tập sách vở, chúng ta sẽ có những giám hộ mười sáu tuổi.”

Dimitri lầm bầm trong họng về không thoải mái. Anh ngả về phía trước, đặt khuỷu tay lên đầu gối và dựa cằm vào bàn tay, mắt nhúu lại suy nghĩ.

“Không chỉ có thế, chúng ta đang lãng phí rất nhiều giám hộ tiềm năng. Các nữ ma cà rồng lai đâu cả rồi? Nòi giống chúng ta liên kết với nhau. Các Moroi đang làm phần việc của mình để duy trì các ma cà rồng lai. Tại sao những phụ nữ đó không làm phần việc của họ? Tại sao họ không ở đây?”

Một tràng cười dài nóng nảy đáp lại. Mọi con mắt đổ dồn về phía Tasha Ozero. Trong khi mọi Moroi hoàng tộc đều ăn diện, cô vẫn mặc thường phục. Một chiếc quần jeans, áo ba lỗ trắng lộ ít eo, và một chiếc áo khoác đan ren màu xanh tới đầu gối.

Liếc về phía chủ tọa, cô hỏi, “Tôi được phép chứ?”

Ông ta gật đầu. Người phụ nữ nhà Szelsky ngồi xuống, Tasha đứng lên. Không như những người khác, cô đi thẳng tới bục để mọi người có thể nhìn mình rõ hơn. Mái tóc đen bóng mượt được kéo ra sau, buộc thành chiếc đuôi ngựa, khoe ra toàn bộ vết sẹo theo cách tôi nghi ngờ là có chủ ý. Khuôn mặt cô buống binh và thách thức. Rất đẹp.

“Những người phụ nữ đó ở đây, Monica, vì họ quá bận rộn nuôi nấng con cái mình - những đứa trẻ mà cô muốn đẩy ra chiến trường từ lúc chúng mới chập chững biết đi ấy, cô biết đấy. Và đừng sĩ nhục chúng tôi khi làm như các Moroi đang ban phát ơn huệ cho ma cà rồng lai bằng cách giúp họ sinh sản. Có thể gia đình cô thì khác, nhưng với đa số chúng ta, tình dục chỉ để cho vui. Các Moroi chẳng phải hi sinh điều gì khi làm chuyện đó với ma cà rồng lai cả.” Dimitri ngồi thẳng dậy, biểu hiện không còn giận dữ nữa. Chắc anh đang hào hứng khi bạn gái mới của mình nhắc tới tình dục. Sự bức dọc lóe lên trong tôi, mong sao nếu người ta thấy sát khí trên mặt tôi, họ sẽ cho rằng nó hướng tới bọn Strigoi chứ không phải tới Monica.

Qua phía Dimitri, tôi chợt nhận ra Mia đang ngồi một mình, ở hàng ghế phía xa đằng sau. Tôi không biết nó ở đó. Mia sụp xuống ghế ngồi. Mắt đỏ vằn, khuôn mặt tái nhợt hơn thường lệ. Một nỗi đau kì lạ nhói lên trong tôi, điều mà tôi không tưởng tượng được là con bé đó đủ sức gây ra cho mình.

“Và lí do chúng ta chờ những giám hộ này đủ mười tám tuổi chính là vì chúng ta muốn họ tận hưởng chút ít hương vị cuộc sống giả dối trước khi bắt họ sống cả đời trong nguy hiểm thường trực. Họ cần thêm vài năm để phát triển cả về thể chất lẫn tinh thần. Bắt họ ra trận trước khi sẵn sàng, đối xử với họ như một thứ đồ vật trong các cuộc họp - các người chỉ đang tạo ra những con mồi cho bọn Strigoi mà thôi.”

Một vài người nín thở trước ngôn từ cứng rắn của Tasha, nhưng cô đã thành công khi lôi kéo sự chú ý của cử tọa.

“Các người còn tạo ra nhiều con mồi hơn khi muốn biến những nữ ma cà rồng lai khác thành giám hộ. Các người không thể bắt họ sống một cuộc sống không mong muốn. Toàn bộ kế hoạch tìm kiếm thêm giám hộ chỉ dựa vào việc ném trẻ em và những người không tự nguyện vào con đường nguy hiểm, để các người - vừa đủ - đi trước kẻ thù một bước. Tôi phải nói đây là kế hoạch ngu ngốc nhất trên đời, nếu tôi chưa từng được nghe kế hoạch của ông ta.”

Cô chỉ tay vào người phát biểu đầu tiên, người muốn các Moroi tập trung lại với nhau. Sự bối rối hiện lên trong điệu bộ của ông ta.

“Vây, Natasha, cô hãy chỉ cho chúng tôi đi,” ông ta phản pháo. “Nói xem *cô* nghĩ chúng ta nên làm gì, khi cô có nhiều kinh nghiệm với bọn Strigoi như thế.”

Một nụ cười nhạt thoáng trên môi Tasha, nhưng cô không nổi giận trước sự lảng mạ này. “Tôi nghĩ gì ư?” Cô bước lại gần phía khán đài hơn, nhìn chúng tôi và trả lời. “Tôi nghĩ chúng ta nên chấm dứt việc đưa ra những kế hoạch phụ thuộc vào sự bảo vệ của bên thứ ba. Các người nghĩ có quá ít giám hộ? Đó không phải là vấn đề. Vấn đề là có quá nhiều Strigoi. Chúng ta đã mặc chúng tăng lên, mạnh lên bởi chúng ta không làm gì ngoài việc tranh cãi ngu ngốc. Chúng ta chạy trốn và ẩn nấp sau những ma cà rồng lai, để bọn Strigoi lộng hành. Đó là lỗi của chúng ta. *Chúng ta* là nguyên nhân khiến gia tộc Drozdov bị sát hại. Các người cần một đội quân? Thế thì, chúng ta đây. Những ma cà rồng lai không phải là đối tượng duy nhất có khả năng học chiến đấu. Câu hỏi ở đây, thưa bà Monica, không phải là những nữ ma cà rồng lai ở đâu trong trận chiến này. Vấn đề là: *Chúng ta ở đâu?*”

Tasha đang gần như hét lên, và sự nỗ lực khiến má cô ửng hồng. Đôi mắt cô sáng rực với xúc động mãnh liệt, và cùng với những đường nét xinh đẹp khác - kể cả vết sẹo - cô khiến mọi người chần động. Không ai có thể rời mắt khỏi cô. Lissa ngưỡng mộ nhìn Tasha, hào hứng với những lời lẽ ấy. Mason trông như bị thôi miên. Dimitri có vẻ rất ấn tượng. Và phía sau anh...

Phía sau anh là Mia. Mia không còn uốn người trong ghế nữa. Nó ngồi thẳng dậy y hệt một cây gậy, mắt mở to, nhìn Tasha như thể cô là câu trả lời cho cuộc đời mình.

Monica Szelsky có vẻ ít kinh ngạc hơn, bà ta nhìn Tasha. “Chắc không phải cô đang gợi ý rằng các Moroi nên chiến đấu cạnh giám hộ khi bọn Strigoi tới chứ?”

Tasha nhìn thẳng vào bà ta. “Có đấy. Tôi kiến nghị các Moroi và giám hộ đi chiến đấu với bọn Strigoi *trước khi* chúng tới.”

Một anh chàng khoảng hai mươi tuổi trông như người mẫu của Ralph Lauren bật dậy. Tôi cược tiền hần là một Moroi hoàng tộc. Không ai đủ giàu để có được mái tóc nhuộm highlight vàng hoe hoàn hảo như thế. Hần cởi chiếc áo len đắt tiền khỏi thắt lưng và choàng lên ghế. “Ồ,” hần nói bằng giọng chế nhạo, khi chưa tới lượt phát biểu. “Thế là, cô định đưa gậy với cọc cho chúng tôi và đẩy chúng tôi ra chiến trường?”

Tasha nhún vai. “Nếu cần thiết, thì tất nhiên phải vậy.” Một nụ cười ranh mãnh nở trên đôi môi xinh đẹp. “Nhưng chúng ta có vũ khí riêng nên học cách sử dụng. Các giám hộ không thể làm được.” Về mặt tên họ thể hiện rõ hần nghĩ ý tưởng đó điên rồ đến đâu. Hần đảo mắt. “Vây sao? Thế nào?”

Nụ cười của Tasha nở rộng. “Thế này.”

Cô vẫy tay, chiếc áo len choàng trên ghế bùng cháy.

Tên kia kêu lên kinh ngạc và ném áo xuống sàn, giậm chân đập tắt. Trong một khoảnh khắc, cả phòng cùng nín thở. Và rồi... sự hỗn loạn bùng nổ.